

บทท่า

สรุป

แรงงานบังคับในระบบศักดินาไทยนั้น เริ่มต้นขึ้นได้ในสมัยที่มีความต้องการผู้นำที่จะนำประชานมาตั้งถิ่นฐานเมืองหลวงให้กรุงศรีอยุธยา กษัตริย์ในสมัยนั้นได้เอื้อโอกาสที่จะประกาศสืบทิช่องตนหัวใจคุณแห่งบวรประเทศ และเกณฑ์แรงงานของประชานมาใช้ในกิจการทาง ๆ หน้าท้องพระมหากษัตริย์และเจ้าชุมชนนายฝ่ายปักษ์อยู่ นี้นาทีในการปักษ์อยู่ประชาน จัดทัพสรับชาติศักดิ์ทรัพย์ให้ความปลดภัยแก่แผ่นดิน ไฟฟ้าประชานมีนาทีจะรับใช้ทำมาหากิน และทำสิ่งของชนชั้นผู้ปักษ์อยู่แผ่นดิน การจัดหมวดหมู่ของประชานในระบะแรก เพื่อจุดประสงค์ที่เกี่ยวกับกิจการกองทัพและเตรียมกำลังรบ แต่ต่อมาเมื่อศึกสัมรัฐลง หรือยามวางแผนสัมรัฐ การจัดหมวดหมู่ก็เป็นเครื่องมือที่จะทำให้การขุครีดแรงงานของประชานเพื่อความสุขความสุขของชนชั้นผู้ปักษ์อยู่

เราไม่พิจารณาแล้วว่า การใช้งาน แรงงานบังคับของไฟฟ้า แทนนั้น เป็นไปในทางที่ทำให้เกิดผลประโยชน์แก่ฝ่ายปักษ์อยู่ ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย มิได้ใช้ไปในทางที่จะก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ชนกลุ่มมาก เช่น การเก็บแรงงานบังคับไว้ใช้ประโยชน์เป็นการส่วนตัว เขารับไฟฟ้าแทนคน เป็นภาระยานอยคน หรือการเรียกเก็บเงินค่าราชการแทนการเข้ารับราชการ เพื่อทันจะได้มีโอกาสจะทำการณอราษฎร์บังหลวง แรงงานบังคับที่มีให้กันนำไปใช้ในการสร้างสิ่งสาธารณูปโภค เช่น การสร้างระบบคลังประทาน การทำงานซึ่งในสมัยหลัง ๆ ของการศึกษาที่ราบคิดถึงความต้องการในราชฐานระบบเศรษฐกิจเหล่านี้ แต่ทางรัฐบาลก็ไม่ได้ให้ความสนใจ

ทางค่านระบบภาษีนั้น วิธีการเก็บภาษีแบบ Regressive Taxation ทำให้รัฐบาลไม่สามารถที่จะเรียกเก็บเงินค่าส่วนเกินของแรงงานโดยยางเต็ม เม็ดเต็มหน่วย ผู้มีรายได้สูงไม่ได้ถูกเก็บภาษีอย่างมากเท่าที่ควรจะเป็น ผู้มีรายได้ต่ำถูกเก็บภาษีมากเกินไปทำให้ประเทศจากอุปสงค์สำหรับสินค้าต่าง ๆ ระบบ

ตลาดไม่เจริญ วิธีการเก็บภาษีมีการรั่วไหลอย่างมาก เปิดโอกาสให้มีการฉ้อราษฎร์บังหลวง ระบบการใช้แรงงานบังคับผูกมัดเกินไปจนแรงงานมีอาจจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ความชำนาญงานเฉพาะอย่างขึ้นได้ ในการเด็บบังคับให้มีการทำงานเฉพาะอย่างกับบังคับจนเกินไป จนในที่สุดก็ไม่คุ้ม เพราะอาจจะได้คนที่ไม่มีความชำนาญงานมาบังคับให้เป็นคนชำนาญงาน ระบบเศรษฐกิจปราศจากความชำนาญงานเฉพาะอย่างเช่น การค้าและความเจริญขยายตัวของระบบเศรษฐกิจยอมหันมาไปด้วย

ลักษณะของการเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต ก็ไม่ได้เป็นไปเพื่อที่จะให้เจ้าของปัจจัยการผลิตใช้ปัจจัยการผลิตเหล่านี้ให้เกิดผลประโยชน์แก่ตนเองมากที่สุด ระบบเศรษฐกิจจะแจกจ่ายปัจจัยการผลิต คือทั้นและแรงงานไปตามฐานะทางสังคมทั้งในเชิงแต่ละบุคคล ผลเสียเกิดขึ้นกับระบบเศรษฐกิจ และการผลิตหรือบางคนก็ได้รับปัจจัยการผลิตมากเกินไป บางคนก็ได้รับน้อยเกินไป เช่น ผู้ที่ไม่เคยทำงานเลย ก็ยังมีทั้นทำงานหาค่าลุ้นลับภูกิจักดึงดันวนหนาที่สามารถที่คุ้ครอง ลักษณะโครงสร้างการเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต เชนนัมมานะนิงปัจจุบัน พวกรากด้าว¹ ผู้มีเงินทอง มีอำนาจทางค้านเศรษฐกิจกับรัฐบาลไว้ เป็นเหตุให้คืนจำนวนมากคงเป็นของคนด้าว แท้ไม่ตกเป็นของผู้ทำจริง ๆ เป็นปัญหาที่แก้ไขลำบากยิ่งนัก

ทางค้านศาสนา ประชาชนในสมัยโบราณ ได้ให้ความสนใจแก่การทำบารุ่งศาสนาอย่างนัก เนื่องจากความเจริญของตนเอง และระบบเศรษฐกิจ ศาสนา เกินของแรงงานที่ทางรัฐบาลเก็บมา ไม่ได้เป็นจำนวนมากถูกใช้ไปกับการเสริมสร้างและทำบารุ่งศาสนา ศาสนาเกินของแรงงานที่คงเหลืออยู่กับแรงงานเองก็ เช่นกัน สัดส่วนของผลผลิตของคนที่ใช้ไปกับศาสนาจะมีมูลค่าพอ ๆ กับที่ใช้เพื่อครอบครัวตนเอง คุณค่าทางค่านิติของประชาชนที่ศาสนาอ่อนวยให้แนมแต่เช่นนี้มีความเห็นว่าไม่จำเป็นต้องใช้จ่ายมากมายจนเกินไป เพื่อให้ได้คุณค่าทางคิติใจเช่นนี้ การศึกษาทางศาสนาในระบบเศรษฐกิจ ผู้เชียนก็คิดว่าไม่มีมากเท่าที่นักประวัติศาสตร์ บางคนมองเอาไว้ เนื่องจากมีได้ในการศึกษาอย่างทั่วถึงทุกเพศ ทุกวัย และความรู้มีได้เน้นที่การประกอบอาชีพ แต่เป็นการสอนความรู้ทางศาสนา

¹ โดยเชื้อชาติ

ทางศึกษา

ทางศึกนท์นคติของฝ่ายปกครอง ก็มีให้ความสำคัญของการปกครอง
ประชาชนเป็นจุดมุ่งหมายใหญ่ ทางรัฐบาลมุ่งที่จะชูครต. เอรา Gregan ประชาน
มีโกลนใจที่จะนำเอารัฐบาลประเทศไทยจากประชานมาทำประโยชน์แกบานเมือง
ทางฝ่ายประชานเมื่อต้องถูกบังคับให้ไปทำงานที่ไร่ประโยชน์ให้แกบันชั่นปกครอง
อยู่แบบตลอดเวลา ก็ไม่มีเวลาทำการผลิตทางเมืองก็ทางการพัฒนาเกษตรกรรม
และพาณิชยกรรมได้ ประเทก์ประเทศจากการพัฒนา และกิจการสำคัญ ๆ ทางการ
ค้าก็คงเป็นกิจการของชาวต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทย หลักฐานสนับสนุน
มีปรากฏเด่นชัดในปัจจุบัน